
LÀM SAO ĐỂ NÂNG CAO KHẢ NĂNG GIẢNG DẠY TOÀN DIỆN CỦA GIÁO VIÊN

Chủ giảng: Cô giáo Dương Thục Phân

Thời gian: Tháng 1 năm 2013

Địa điểm: Thông Châu Bắc Kinh

Tập 11

Sau khi chúng ta học được mấy ngày thì cảm thấy làm giáo viên có đơn giản không? Làm giáo viên thật sự là không hề đơn giản. Và kinh nghiệm của giáo viên là phải tích lũy từ từ chứ không phải vừa mới làm giáo viên chúng ta đã có năng lực rất cao và kinh nghiệm rất nhiều như vậy, phải dần dần từ học sinh, từ từng ly từng tí mà điều chỉnh quan niệm dạy học của chúng ta, điều chỉnh cải thiện phương pháp và cách thức dạy học của chúng ta. Vậy thì trong cuộc đời, mỗi một giai đoạn tôi tin là trong quá trình trưởng thành đó đều có những phiền não khác nhau, chúng ta đặt tay lên ngực tự hỏi mình từ trước đến nay mình có nhiều phiền não lắm không? Có. Vậy đối mặt với con cái chúng ta có phiền não không? Có. Đối với học sinh cũng có. Cho nên từ điểm thứ 12, chúng ta suy nghĩ một chút, đối với việc thân cận học sinh, chúng ta có làm tròn trách nhiệm không? Vì thế ở đây tôi có nêu ra, bất kì em nhỏ nào cũng cần đến sự quan tâm của giáo viên. Ở đây viết là, bất kì em nhỏ nào cũng cần đến sự quan tâm của giáo viên, tại sao nói như vậy? Trong lớp học chúng ta đối mặt với nhiều học sinh như vậy, sự quan tâm của chúng ta có đúng mực chưa? Sự quan tâm chăm sóc của chúng ta dành cho học sinh trong giờ học các em đã cảm nhận được chưa? Chúng ta nhớ lại trước đây, nếu có thầy cô nào trong khi chúng ta lên lớp, nếu bạn phát hiện ánh mắt của thầy cô thường quan tâm đến mình, xin hỏi bạn có thích học tiết đó không? Thích. Vậy bây giờ chúng ta đặt tay lên ngực tự hỏi mình, đối với học sinh, trong mỗi tiết học chúng ta có phải đều đã dành cho học sinh ánh mắt quan tâm đó chưa? Có không? Mọi người đang cười. Cho nên đây cũng là điều mà học cảm nhận rất sâu sắc, tại sao chúng ta lại miêu tả một giáo viên dạy học giống như đang tắm gió xuân, tức là bởi vì chúng ta đã đem tình thương dành cho học sinh, để học sinh trong giờ học cảm nhận được giáo viên thời thời khắc khắc luôn đang quan tâm đến mình, đây là một phương pháp dạy học rất quan trọng, rất hữu ích. Ở đây chúng tôi đặc biệt nêu ra, trường Dân tộc có phải học sinh đều ở kí túc không? Đúng vậy, cho nên học sinh ở kí túc hoặc các em trong thời kì thanh xuân thường cần đến sự quan tâm của giáo viên, vì các em đang ở lứa tuổi chưa lớn nhưng cũng chẳng còn nhỏ, trong tâm thường có nhiều mâu thuẫn, thường cần chúng ta giúp đỡ để các em có thêm nhận thức về cuộc đời, cho nên phải thường nói về

---

những đạo lý nhân sinh, giúp đỡ các em vượt qua khó khăn, chúng ta có thể mỗi tuần một lần hoặc hai tuần một lần tổ chức những buổi phụ đạo tâm lý, giúp đỡ và thường xuyên trao đổi với các em, tìm hiểu xem bây giờ trong tâm các em đang nghĩ gì, có thể bây giờ các em có rất nhiều phiền não, những phiền não này chưa chắc các em đã nói ra, cũng chưa chắc các em có thể tự mình hóa giải được. Cho nên là một giáo viên, trong giờ học, nếu bạn cảm thấy học sinh nào có nét mặt buồn rầu thì lúc này chúng ta phải biết chủ động thân cận với em ấy, phải chủ động, sự chủ động này chúng ta đừng ngồi tít trên cao mà nhất định phải để các em cảm thấy mình thân cận các em không hề có ý muốn kiểm soát các em. Con người ta có nhiều lúc sẽ cảm thấy hình như người này quản mình nhiều quá, thật ra trong tâm chúng ta chỉ muốn giúp đỡ các em, nhưng vì sự quan tâm này nếu như chúng ta làm quá đà thì các em sẽ cảm thấy hình như thầy cô không phải đang quan tâm đến mình mà là đang khống chế mình, kiểm soát mình, như vậy là không tốt. Cho nên khi đối mặt với việc các em học sinh gặp khó khăn, chúng ta phải biết cách thân cận các em, dùng phương pháp gì mới thật sự giúp đỡ các em hóa giải các mối nghi hoặc trong tâm. Ở đây chúng tôi nêu ra vài ví dụ để mọi người tham khảo. Thứ nhất, đối với học sinh ở kí túc thì sự khao khát tình thân của các em khá là lớn, giống như có một số em chưa bao giờ rời khỏi gia đình, sau khi đến trường học thì lạ nước lạ cái, bạn bè thì chưa thân thuộc, cho nên khi vừa mới khai giảng sẽ có rất nhiều em trốn trong chăn mà khóc. Lúc này giáo viên phải nên có tác động lớn nhất, nhất là các em trong hoàn cảnh này bỗng nhiên không có sự đùm bọc của người thân, nội tâm các em muốn thích nghi cũng không hề dễ. Vì thế khi khai giảng học kì sau, xin các thầy cô, giáo viên chủ nhiệm hoặc giáo viên sinh hoạt trong lúc này đừng dùng những ngôn ngữ quá cứng nhắc mà nên dùng những lời nói như của một người mẹ quan tâm đến các em. Tôi nhớ con gái của em dâu tôi, 5 tuổi, tuổi mẹ 5 tuổi, cháu đến nhà tôi ở 1 tuần lễ, vì em dâu tôi nói: *“Bây giờ cháu không ngoan lắm, mong chị giúp đỡ cháu”*. Cháu bé này thì chưa bao giờ rời xa mẹ mình, tôi lại đưa cháu đến nhà tôi ở, sống trong một môi trường khác, tôi đã nói với cháu: *“Cháu xem, chị cháu học cấp 2, đi xa nhà, sống ở bên ngoài để đi học, có phải chị ấy phải một mình đi xa nhà không?”*. Cháu ấy nói: *“Đạ phải”*. Tôi nói: *“Vậy sau này có phải một ngày nào đó cháu cũng như vậy không?”*. Cháu nói: *“Đạ phải”*. *“Vậy ngày đó là ngày nào? Chính là bây giờ, bây giờ chúng ta phải rời xa mẹ để đến nhà bác gái học, nhà bác gái cũng giống như trường học vậy, bây giờ chúng ta còn lợi hại hơn cả chị cháu, chị cháu cấp 2 mới đi xa, bây giờ cháu mới 5 tuổi đã đến trường học, có phải siêu lợi hại không?”*. Cháu gật đầu: *“Đạ đúng, siêu lợi hại”*, lợi hại thôi vẫn chưa đủ, phải *“siêu lợi hại”* mới được, để cháu bỗng nhiên cảm thấy mình thật sự rất

---

lợi hại. Cho nên cháu đã đến nhà tôi, tôi đặt ra chương trình cho cháu rất kín, mỗi buổi sáng phải tự mình mở máy ghi âm, đọc “Đệ tử quy” rồi tự mình nghe, dạy cho cháu mặt trái và mặt phải. Ngoài ra còn dạy cháu viết thư pháp, viết nét chấm bên phải, luyện công phu căn bản của Vĩnh tự bát pháp. Sau đó còn dạy cháu lau bàn nhỏ, dạy cháu làm một số việc nhà, ví dụ buổi chiều quần áo phơi khô rồi phải đem vào nhà, dạy cháu xếp đồ, ngày nào cũng cho cháu làm việc kín lịch. Khi đi ngủ thì cháu tự ngủ, tự ngủ thì chúng ta nói với cháu là “*Bây giờ cháu đã hơn hẳn chị cháu rồi, chị cháu không lợi hại như vậy, lên cấp hai chị cháu mới đến trường, bây giờ cháu đã đến trường rồi*”. Khi đi ngủ thì tôi thấy cháu chải tóc ngay thẳng rồi mới nằm xuống, rồi mới nằm xuống gối. Tôi nói: “*Ồ, sao cháu lại biết chiêu này*”. Cháu nói: “*Chị cháu dạy đấy, chị ấy nói khi đi ngủ thì vuốt tóc cho thẳng sau đó mới nằm xuống gối, như vậy ngày mai tóc sẽ rất đẹp, tóc sẽ rất ngoan ngoãn*”. Tôi nói: “*Ồ, chẳng trách tóc cháu đẹp thế này*”, rồi vuốt tóc cháu mấy cái, cháu mới nằm xuống. Rồi tôi nói: “*Nếu cháu không ngủ được thì cháu hãy nghĩ là sau này mình sẽ là một người rất lợi hại, bây giờ mình đã bắt đầu học, đã bắt đầu đọc sách, muốn làm một người lợi hại thì bây giờ cháu phải dũng cảm, dũng cảm thì phải ngủ một mình, đó là dũng cảm. Nếu ngủ không được thì cháu có thể đếm cừu, một con cừu ôm trước ngực, một con cừu rất mềm mại, một con hai con ba con*”, thật ra cháu vẫn chưa biết đếm lắm, tôi nói: “*Cháu đếm đến 10 rồi lại quay về 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, sau đó 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4..., cháu cứ muốn đếm thế nào cũng được, chỉ cần cháu ngủ được là xong*”, nhưng có một điểm là đừng để cháu nghĩ đến cha và mẹ, sau khi nghĩ đến thì cháu sẽ thế nào? Sẽ chảy nước mắt. Cho nên chúng ta khích lệ các em nhỏ khi đi xa nhà, xa rời quê hương, điều đầu tiên các em nghĩ đến là mẹ mình không có ở đây, sau này phải sống sao đây? Chúng ta đừng để các em nghĩ đến việc này. Buổi sáng thức dậy, các em đánh răng rửa mặt súc miệng, sau đó bạn nghe thấy điều gì? Nghe thấy tiếng chim hót. Buổi sáng thức dậy đứng ở bồn rửa mặt, chúng ta bắt ghé cho các em đứng, rồi cho các em đánh răng rửa mặt. Đến tối thì dạy các em gội đầu, gội xong thì lấy máy sấy tự mình sấy tóc. Sau đó, xếp quần áo thì chúng ta xếp mấy lần cho các em xem, đồ của người lớn cũng xếp, vừa hay lúc đó cháu gái tôi ở nhà tôi cho nên áo thun và quần jean của người lớn, tôi xếp một lần cho cháu xem, sau đó tháo ra rồi nói với cháu: “*Đây là đồ của người lớn, cháu còn nhỏ quá nên chưa làm được, cái này cứ để đó, cháu không cần học đâu*”, thật ra là đang cố ý biểu diễn cho cháu xem, tôi chỉ muốn khích lệ cháu làm mà thôi. Làm xong thì tôi nói: “*Cháu tự làm đi nhé, bác đi nấu cơm đây, cháu xếp đồ của mình cho ngay thẳng nhé*”. Khoảng 1 tiếng sau, cháu hết sức vui mừng và tỏ vẻ rất thần bí, rồi cười rất sung sướng chạy đến trước mặt tôi nói: “*Bác gái,*

---

cháu nói cho bác biết một bí mật nhé!". Thật ra bí mật này đối với cháu mà nói có thần bí lắm không? Rất thần bí. Bí mật này là lần đầu tiên cháu biết xếp quần áo. Cho nên chúng ta đối mặt với học sinh, nếu lần đầu tiên các em hơn hờ báo cáo với các bạn, các bạn đều phải cảm thấy mình không biết gì về bí mật của các em hết, chứ không được nói: *"Hừm, có gì ghê gớm đâu chứ, cô biết từ lâu rồi"*, vậy là xong luôn. Cho nên vở kịch này chúng ta phải phối hợp cho tốt, các em diễn thế nào thì chúng ta tiếp chiêu thế đấy. Rồi cháu tôi đi qua đó một cách rất rón rén và mở cửa ra, lúc này chúng ta phải giả vờ như bị giật mình, phải giật mình, sau khi nhìn thấy thì chúng ta gần như nhảy cẫng lên và *"Ồ!"*, chữ *"ồ!"* này còn phải kéo dài một chút, *"Ồ! Đôi mắt của bác bị chói nhòa rồi, vì cháu quá lợi hại, làm bác giật mình"*. Lúc này chúng ta phải khẳng định khả năng của cháu, khả năng của cháu không những đã xếp quần áo của mình rất tốt, mà tất cả quần áo của người lớn cũng đều đã xếp rất tốt, lúc này chúng ta phải hoàn toàn khẳng định cháu. Sau khi khẳng định rồi thì trong tâm cháu sẽ sanh khởi sự tự tin về khả năng làm việc của mình, chúng ta khẳng định cháu một lần thì quần áo ngày mai có phải cháu sẽ càng xếp càng nhanh không? Đúng vậy, hơn nữa còn rất thích xếp quần áo. Cho nên cứ đến hơn 4 giờ, lúc này thấy mặt trời sắp sửa xuống núi thì cháu liền chạy đến nói với tôi: *"Bác gái, công việc hôm nay chúng ta vẫn chưa làm xong"*. Tôi nói: *"Là việc gì?"*, cháu nói: *"Xếp quần áo"*, việc này đã trở thành việc quan trọng hàng ngày của cháu, tôi lấy quần áo vô và nói: *"Cháu xếp cái nào biết xếp là được, đồ của người lớn thì không cần xếp"*, vẫn phải nhấn mạnh: *"Đồ của người lớn thì không cần xếp vì cháu còn nhỏ"*, nhấn mạnh câu này là để cháu cảm thấy: *"mình không còn nhỏ nữa, đồ của người lớn mình cũng xếp được"*. Đây là đối với những học sinh còn nhỏ thì chúng ta nên dùng phương pháp gì để giúp đỡ các em. Nếu chúng ta dạy các em học sinh tiểu học thì phải cố gắng khích lệ các em. Nếu dạy các em cấp hai, cấp hai trở lên thì các em đã có một số nhận thức về xã hội, đã bắt đầu có những suy nghĩ khác. Chúng ta có thể nói với các em: *"Nếu sau này các em muốn làm chủ nhà hàng hoặc lớn hơn chút nữa là làm thư kí huyện, hoặc huyện trưởng, nếu không làm huyện trưởng thì làm trấn trưởng, chúng ta có thể làm trấn trưởng, chủ tịch, giáo sư, hiệu trưởng"*, đem tất cả các chức trưởng đều nói ra hết để các em có một mục tiêu khá cao trong cuộc đời, chúng ta đi về phương hướng mục tiêu đó, *"nếu các em muốn làm một lãnh tụ thì bây giờ chúng ta có rất nhiều việc phải bắt đầu xây dựng nền tảng. Cho nên buổi sáng thức dậy xếp chăn, nếu có bản lĩnh không muốn xếp chăn thì cũng được, các em đừng có đắp, buổi tối rất lạnh cũng đừng đắp chăn thì sáng ra không cần xếp chăn. Nếu các em có bản lĩnh không cần đắp chăn này thì cũng không cần xếp chăn. Nếu sau này các em là chủ chuỗi nhà hàng*

---

trên toàn thế giới thì các em phải biết xếp chỗ, nếu không các em sẽ không làm chủ được". Chúng ta nhất định phải dùng những vị trí cao để thu hút sự chú ý của các em, khích lệ các em có tâm ngưỡn vọng như vậy, nghe xong thì thấy rất có lý. Nếu như không làm chủ được thì chúng ta làm tổng giám đốc, tổng giám đốc là sao? Là người có thể làm tốt tất cả mọi chuyện lớn nhỏ mà không hề sai sót, các em đều phải có năng lực làm hết tất cả. Vậy để có năng lực làm hết mọi việc thì các em nhất định phải tích lũy từ những việc nhỏ, bao gồm buổi sáng thức dậy kem đánh răng bàn chải đánh răng nên đặt thế nào, đánh răng rửa mặt xong làm sao lau sạch sẽ bồn rửa mặt, chúng ta dùng phòng vệ sinh công cộng cho nên phải chú ý làm sao để giữ gìn vệ sinh sạch sẽ, đây là thuộc về đạo đức công cộng, mỗi người đều phải có trách nhiệm bảo vệ, hoàn thành và quý trọng đạo đức công cộng. Khi đối mặt với các em thanh thiếu niên trở lên thì chúng ta phải giúp các em xây dựng trách nhiệm về đạo đức xã hội. Vậy thì bây giờ chúng ta xa rời cha mẹ, đối với cuộc đời chúng ta đó là thử thách trong một giai đoạn mới, chúng ta phải có khả năng sau khi rời xa quê hương cũng không để cha mẹ lo lắng. Cho nên ngày đầu tiên xa nhà các em có thể sống rất tốt, các em hãy viết một lá thư kể cho cha mẹ nghe: "*Ở trường Dân tộc con đã làm rất tốt, thầy cô đã khen ngợi con*", hy vọng các bậc cha mẹ ở nơi phương xa có thể tin tưởng con trai hoặc con gái của mình nay đã trưởng thành, tôi tin là cha mẹ các em nhận được lá thư như vậy chắc chắn sẽ rất vui mừng: "*Con cái chúng ta không uổng công nuôi dưỡng, đã lớn khôn cả rồi*". Cho nên đối mặt với các em học sinh lần đầu rời xa gia đình, vào ngày khai trường chúng ta phải khích lệ, khẳng định và xây dựng tín tâm đối với cuộc sống cho các em, điều này rất quan trọng, xây dựng phương hướng mục tiêu học tập của các em, rất quan trọng, xây dựng thái độ và nhân sinh quan sau này cho các em, vô cùng quan trọng, giúp đỡ các em xây dựng quan niệm bốn bề đều là anh em một nhà, rất quan trọng. Vậy chúng ta làm sao để làm quen với tất cả các em học sinh? Ngày đầu tiên chúng ta phải luôn mỉm cười, gặp ai cũng cười thì sẽ có thể rộng kết thiện duyên, không tin thì các bạn ngồi đây mỗi người đều đem theo một cái gương, tự bạn cười với mình một cái thì có cảm thấy bạn rất đẹp không? Bạn cười với mình một cái thì có cảm thấy: "*ái chà, thì ra mình cũng đẹp quá, có duyên quá*". Chúng ta giúp các em học sinh khi vừa mới khai giảng đã có rất nhiều hy vọng đối với cuộc đời mình, cho nên khi các em đến đây thì trước hết chúng ta phải mở rộng lòng mình ra, dùng vòng tay nhiệt tình ấm áp của chúng ta, dùng ngôn ngữ hòa ái của chúng ta, dùng nụ cười hiền từ của chúng ta để giúp đỡ các em, đây là điều rất quan trọng, bất luận chúng ta là giáo viên chủ nhiệm hay giáo viên bộ môn, chỉ cần chúng ta có tâm thì trong vòng 2 tuần lễ đầu sau khi khai giảng chúng ta sẽ thu phục

---

được các em, vì các em bây giờ đa phần đều là con một, là con một thì tâm ý lại của các em khá là lớn, tâm ý lại khá lớn thì chúng ta làm sao để giúp đỡ các em, nhất định phải dùng phương pháp, phải dùng tình thương để giúp đỡ các em. Vậy thì lúc này là chuyện trước đây mặt học dạy các em này, họ hàng của tôi trong các kì nghỉ hè nghỉ đông, vào mười hai mươi năm trước tôi thường giúp đỡ các em, đến kì nghỉ hè nghỉ đông hàng năm thì bà con họ hàng thường đưa con họ đến nhà tôi, cho nên đối mặt với những em nhỏ này mặt học khá là có kinh nghiệm, làm sao để khiến các em vui vẻ học tập trong một thời gian ngắn nhất.

Được, chúng ta xem tiếp điểm thứ hai. Các em trong thời kì thanh xuân thì tâm trạng thường xuyên thay đổi, giáo viên nên quan tâm và hóa giải mâu thuẫn trong tâm các em. Các em trong thời kì thanh xuân sẽ có rất nhiều thế giới nội tâm, thế giới nội tâm thì có nhiều lúc các em sẽ suy nghĩ lộn xộn, méo mó. Vậy thì đối mặt với những em này chúng ta phải khích lệ các em, ví dụ chúng ta có nhìn thấy trong lớp có những em mọc mụn rất nhiều không? Có không? Có. Vậy những em mọc rất nhiều mụn này có phải vô cùng rứt rứt không? Có không? Có. Vậy thì đối với những em mọc rất nhiều mụn thì chúng ta phải nói với các em: "*Thật tốt quá*", tại sao? Bởi vì chứng tỏ em còn thanh xuân, thứ hai là em sẽ không cần phải lo lắng chuyện yêu sớm, vì sẽ không có ai thích em, cho nên em sẽ rất an toàn, trong quãng thời gian này em sẽ sống rất an toàn, em có thể mến mộ người khác, người khác có thể sẽ không mến mộ em, trong thời gian này em có thể hết lòng mến mộ bạn khác giới, em thích người ta thế nào thì người ta vẫn không thích em, bởi vì khuôn mặt của em không có sức hấp dẫn, nhưng ngược lại thì em sẽ rất an toàn. Vậy chúng ta nhớ lại trước đây chúng ta có phải cũng mọc đầy mụn không? Có, chúng ta cũng không dám ngược đầu lên phải không? Bây giờ chúng ta phải khích lệ những em bị mụn này phải dũng cảm ngẩng đầu ưỡn ngực đối diện với ánh mặt trời, không sao, chúng ta vẫn còn thanh xuân, mụn mọc sớm thì khỏi sớm, những bạn chưa mọc thì sau này sẽ mọc, mình mọc sớm sẽ khỏi sớm. Việc này có thể nói chuyện hài hước một chút để giúp đỡ các em. Đây là các em trong thời kì thanh xuân, trong thời kì thanh xuân có những em đặc biệt là các em nam sẽ lo lắng mình không đủ cao, trong lớp chúng ta có những em nào rất quan tâm đến bề ngoài của mình không? Có. Vậy những em không cao thì chúng ta nói với các em điều gì? Nhớ là đừng có ngồi mãi, phải vận động, có thời gian thì đi đánh bóng, thường xuyên vận động, phải khích lệ những em này thường xuyên làm việc, làm việc nhiều cũng sẽ phát triển chiều cao, vì đó là bồi phước, một người có phước thì tướng mạo của họ sẽ càng ngày càng đẹp, nếu không có phước, chua cay khắc nghiệt, không thích làm việc thì tướng mạo sẽ không đẹp.

Trong thời kì thanh xuân, nếu muốn có sức hấp dẫn thì phải khích lệ các em nam và các em nữ thường xuyên làm việc, thường xuyên làm việc sẽ rất hữu ích, nếu không làm việc thì khả năng sinh hoạt của những em này sẽ ngày càng kém, sẽ ảnh hưởng không tốt cho các em. Vậy nếu các em nam thường xuyên làm việc thì chúng ta có thể nói thường làm việc thì em sẽ ghi thêm điểm trong mắt các bạn nữ. Nếu các em nữ thường làm việc thì em cũng sẽ ghi thêm điểm trong tâm trí các bạn nam. Nếu chúng ta muốn được nhiều người yêu mến thì phải thường xuyên đọc tụng kinh điển. Nếu bạn nam bạn nữ muốn giao thiệp với nhau thì cũng được, cứ đến chỗ cô, cô giúp các em đăng kí, "*nếu em phải lòng bạn nào đó, có được giao thiệp với bạn đó không thì trước tiên phải thông qua cô, cô giúp các em xét duyệt*", chúng ta có thể nói với học sinh như vậy. Chúng ta nói như vậy rồi thì học sinh có dám đến chỗ các bạn đăng kí không? Không dám. Không dám thì chúng ta đã xóa bỏ ý niệm đó của các em rồi. Cho nên chúng ta có thể dùng tác dụng phản diện, phương pháp phản diện để khiến học sinh không dám làm. Đối với tâm lý của học sinh, tốt nhất giáo viên có thể chú ý xem trọng tất cả các tình hình của học sinh. Nếu học sinh có lúc không lễ độ với giáo viên, chúng ta phải biết khoan thứ, phải từ từ giúp đỡ các em hóa giải sự không lễ độ hoặc không thấu hiểu đối với giáo viên trong tâm các em. Nếu ngay từ đầu chúng ta đã dùng những biện pháp cứng rắn đối với những em không lễ độ, không khoan dung các em, cho các em về nhà, tôi cảm thấy sự đả kích như vậy khá là mạnh, không phải là phương pháp dạy học lý tưởng. Khi học sinh lần đầu tiên phạm lỗi, chúng ta kéo em ấy đến bên cạnh, khuyên bảo riêng em ấy, từ từ dạy dỗ em ấy, để em ấy có cơ hội trưởng thành, để em ấy có cơ hội sửa lỗi, bởi vì sự biến đổi trong thời kì thanh xuân, những mâu thuẫn trong tư tưởng các em có sự sai lệch rất lớn. Chúng ta nghĩ lại xem trước đây mình có như vậy không? Có, trước đây chúng ta như vậy thì người lớn và các thầy cô đều tha thứ cho chúng ta, bây giờ bản thân chúng ta làm giáo viên không lẽ không thể nào tha thứ các em được sao? Điểm này chúng ta phải đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà so sánh một chút, bởi vì trước đây cũng có lúc tôi có mâu thuẫn, cũng muốn tự sát, mọi người có nhận ra không? Không nhận ra. Các bạn xem tôi cũng có phiền não, lúc đó muốn tự sát thì tôi cũng nghĩ cách, cũng tự sát rồi nhưng chưa chết, tôi liền nghĩ nếu người ta ăn rất nhiều thứ, ăn rất nhanh thì có chết được không? Các bạn nghĩ thử xem, có thể nào không? Không thể nào. Cho nên người ta nói nào là nhảy lầu, uống thuốc sâu, uống thuốc độc, rồi chết, chết vậy đều không ổn. Tôi cảm thấy có cách nào để chết rất vui vẻ không, mình ăn rất sung sướng rồi chết, tôi đã nghĩ như vậy, cho nên có một lần trong nhà đãi tiệc tôi liền ăn nhiều một chút, sau đó nghĩ là hy vọng hôm nay mình có thể ăn cho chết, ăn xong rồi chết. Kết quả

ăn xong thì thế nào? No căng bụng, ăn no quá nên đến 12 giờ đêm vẫn chưa tiêu hóa hết, phải làm sao? Phải đi nôn, nôn xong thì nghĩ không chết được, mình không thể nào chết được, ý nghĩ đó cũng tiêu trừ. Cho nên rất nhiều lúc chúng ta nghĩ lại, trước đây mình cũng đã từng suy nghĩ lung tung, vì vậy đối với những em trong lứa tuổi này chúng ta nhìn lại bản thân mình trước đây thì sẽ thấy các em chính là chân dung của chúng ta thời đó, do đó tâm chúng ta nhất định phải rộng mở để giúp đỡ các em.

Tổ chức giáo dục Thành kính nhân Bắc Kinh <http://www.chengjing.com>

Cảm ơn các bạn đón xem